

יז גְּמַל עַל עַבְדְּךָ אַחִיָּה וְאַשְׁמְרָה דְּבָרְךָ: יח גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:
 יט גַּר אָנֹכִי בְּאֶרֶץ אֲל תִּסְתַּר מִמֶּנִּי מִצְוֹתֶיךָ: כ גָּרַסָה נַפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל
 מִשְׁפָּטֶיךָ כְּכֹל עֵת: כא גָּעַרְתָּ יָדַיִם אֲרוּרִים הַשָּׁגִים מִמִּצְוֹתֶיךָ: כב גַּל מֵעַלִּי
 חֲרָפָה וְבוֹז כִּי עֲדַתְךָ נִצְרַתִּי: כג גַּם יִשְׁבוּ שָׂרִים כִּי נִדְּבָרוּ עִבְדְּךָ יִשִׁיחַ בְּחֻקְךָ:
 כד גַּם עֲדַתְךָ שִׁעֲשַׁעֵי אֲנָשִׁי עֲצָתִי:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לחשישת עין ימנית

גמול וגו' (קיט-ג, ז): [שימוש תהלים לפרק קיט-ג] לחשישת עין ימין לחוש עליו ז"פ.

— זוהר תהלים —

עֲקִיבָא וְחִבְרִי, וְכָף עֲלֵתָה בְּמַחְשָׁבָה.
 חרות של מלאך המות שלא יכול לשלט
 עליו, וכף זה ודאי. שאם אדם היה נדבק
 בעץ החיים, שהיא התורה, לא היה גורם
 מות לו ולכל העולם. ומשום כך, כשנתן
 הקדוש ברוך הוא תורה לישראל, מה
 כתוב בה? חרות על הלחת, והרי פרשוה.
 ואלמלא הם לא חטאו ועזבו את עץ
 החיים, לא היו גורמים מות לעולם
 כבתחלה. והקדוש ברוך הוא אמר, (תהלים
 פב) אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבִנְיָ עֲלוּן
 בְּלַכְס. חבלתם את עצמכם - אכן כאדם
 תמותון וגו'. ועל כן, כל מי שמשתדל
 בתורה, אין יכול לשלט עליו הנחש הרע
 ההוא שהחשיך את העולם.

ובניהו בן יהודע בן איש חי

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם כָּךְ, לָמָּה מִשָּׁה מַתִּי?
 שָׂאם כָּךְ, בִּיּוֹן שְׂלָא חָטָא - לָא
 יָמוּת! [ולמה ימות? אמר לו, ודאי מת, אבל
 לא שלט בו אמרנו, אלא לא מת על ידו
 ולא נטמא בו, ולא מת ודאי. אלא נדבק
 בשכינה והלך לחיי עולם. וזה נקרא חי,

כמה טפשים האנשים שלא יודעים ולא
 מסתכלים להשתדל בתורה משום
 שהתורה כל החיים וכל החרות וכל הטוב
 בעוה"ז ובעוה"ב

גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ (קיט
 יח): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קלא:)] רַבִּי
 אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) גַּל עֵינַי
 וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. כְּמָה טַפְשִׁים
 הָאֲנָשִׁים שֶׁלֹּא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים
 לְהִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה כָּל
 הַחַיִּים וְכָל הַחֲרוּת וְכָל הַטּוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא. [החרות היא של העולם הזה
 ושל הבא היא] [נ"א: החרות היא של העולם
 הבא היא החיים בעולם הזה] הַחַיִּים הֵם
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֵׁיזְכוּ לְיָמִים שְׁלָמִים בְּעוֹלָם
 הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות כג) אֵת מִסְפַּר יְמֵיךָ
 אֲמַלֵּא. וְלְיָמִים אֲרָכִים בְּעוֹלָם הַבָּא, מִשּׁוּם
 שֶׁהֵם חַיִּים שְׁלָמִים, הֵם חַיִּים שֶׁל שְׂמִיחָה,
 חַיִּים בְּלִי עֲצָבוֹת, חַיִּים שֶׁהֵם חַיִּים. חֲרוּת
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, חֲרוּת שֶׁל הַכֹּל. שֶׁכָּל מִי
 שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, אֵין יְכוּלִים לְשַׁלֵּט עָלָיו
 כָּל הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. וְאִם תֹּאמַר, אוֹתָם
 בְּנֵי הַשָּׂמַד? גְּזֵרָה הִיא מִלְּמַעְלָה, כְּמוֹ רַבִּי

זוהר תהלים

הַדְּיוֹטוֹת שָׁאֵם כֶּךָ אֶפְלוּ בְּזִמְנֵי זֶה אָנוּ
יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת תּוֹרָה בְּדַבְרֵי הַדְּיוֹטוֹת
וּבְשִׁבְחָה יוֹתֵר מִכֻּלָּם אֲלֵא כִּלּוֹ אֱלֻקִּית

גַּל עֵינֵי וְאַבְיִטָּה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ (קיש יח):

[זוהר במדבר פ' בהעלותך (דף קנ"ב)] רבי שמעון אמר, אוי לאותו איש שאמר שתורה זו באה להראות ספורים בעלמא ודברי הדיוטות. שאם כך, אפלו בזמן זה אנו יכולים לעשות תורה בדברי הדיוטות, ובשבח יותר מכלם. אם להראות דבר העולם, אפלו אותם סופרים בעולם יש ביניהם דברים יותר עליונים. אם כך, גלף אחריהם ונעשה מהם תורה כמו זה. אלא כל דברי התורה דברים עליונים הם וסודות עליונים. בא ראה, עולם עליון ועולם תחתון במשקל אחד נשקלו. ישראל למטה - מלאכים עליונים למעלה. במלאכים העליונים כתוב, (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות. (זה במקום עליון) בשעה שיורדים למטה (אף על גב שיורדים), מתלבשים בלבוש העולם הזה. ואם לא יתלבשו בלבוש כמו של העולם הזה, לא יוכלו לעמד בעולם הזה, והעולם לא יסבל אותם. ואם במלאכים כך, התורה שבראה אותם ובראה את כל העולמות ועומדים בגללה על אחת כמה וכמה, כיון שירדה לעולם הזה, אם לא תתלבש בלבושי העולם הזה, לא יוכל העולם לסבל. ועל זה ספור זה של התורה, לבוש התורה הוא. מי שחושב שאותו לבוש היא התורה ממש ולא דבר אחר - תפח רוחו, ולא יהיה לו חלק לעולם הבא. בגלל זה אמר דוד, (שם קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

כְּמוֹ שֶׁבָּאֵרְנוּ שְׁכָתוֹב (שמואל ב כג) וּבִנְיָהוּ בֵּן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי וְגו'. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שֶׁשָּׂתַדֵּל בַּתּוֹרָה, יֵשׁ לוֹ חֲרוֹת מִן הַכֹּל בְּעוֹלָם הַזֶּה מִשְׁעִבּוֹד שֶׁל שָׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. חֲרוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא, מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא יִתְבַּעוּ מִמֶּנּוּ דִּין בְּעוֹלָם הַהוּא כֻּלָּל. בֹּא רֵאֵה כִּמָּה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים יֵשׁ בַּתּוֹרָה, מִשּׁוֹם כֶּךָ כְּתוּב (משלי א) יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים. כִּמָּה גְּנוּזִים טְמוּנִים יֵשׁ בָּהּ. וְעַל כֵּן, כִּשְׁהַסְתַּכֵּל דוֹד בְּרוּחַ שֶׁל הַחֲכָמָה וְיָדַע כִּמָּה נִפְלְאוֹת יוֹצְאִים מִן הַתּוֹרָה. פֶּתַח וְאָמַר (תהלים קיט) גַּל עֵינֵי וְאַבְיִטָּה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ.

כְּדִי לְדַעַת שְׁכָמָה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים הֵם בְּכָל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה הַכְּתוּב בַּתּוֹרָה וּבְכָל דָּבָר וְדָבָר הִיא חֲכָמָה וְתוֹרַת אֱמֶת

גַּל עֵינֵי וְאַבְיִטָּה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ (קיש יח)

[זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמ"ה)] בא ראה, שהרי רבי יוחנן בן זכאי היה אומר שלש מאות הלכות פסוקות בסוד החכמה העליונה בפסוק ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב, ולא גלה אותם אלא לרבי אליעזר שהיה עמו, כדי לדעת שכמה סודות עליונים הם בכל מעשה ומעשה, שהוא בתורה, ובכל דבר ודבר, היא חכמה ותורת אמת. משום כך דברי התורה הם דברים קדושים להראות ממנה נפלאות, כמו שנאמר גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

אוי לאותו איש שאמר שתורה זו באה להראות רק ספורים בעלמא ודברי

— זוהר תהלים —

שֶׁהַתּוֹרָה הִיא רַק סִפּוּר בְּעֵלְמָא, וְהֵם מְסַתְּפִים בְּלְבוּשׁ זֶה וְלֹא יוֹתֵר. אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁמְסַתְּפִים בַּתּוֹרָה כְּרֹאֵי. יֵין אֵינוֹ יוֹשֵׁב, רַק בְּקִנְקֵן. כִּי הַתּוֹרָה אֵינֶה יוֹשֶׁבֶת אֶלָּא בְּלְבוּשׁ זֶה, וְעַל כֵּן לֹא צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל אֶלָּא בְּמָה שֵׁישׁ תַּחַת הַלְּבוּשׁ. וְעַל כֵּן כָּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ וְכָל הַסְּפוּרִים הַלְלוּ הֵם לְבוּשֵׁים.

גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מְתוֹרֵתְךָ - נ' פְּלֹאוֹת

גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מְתוֹרֵתְךָ (קִיט י"ה): [זוהר חדש פ' בראשית (דף ט.ד.)] וְאֵלוֹ נִקְרְאִים נִפְלְאוֹת, נ' פְּלֹאוֹת, עַל סוּד זֶה רְצָה דָּוִד הַמֶּלֶךְ לַעֲמֹד עַל חֲמֵשׁ מְרַכְּבוֹת הַלְלוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קיט י"ה) גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מְתוֹרֵתְךָ, וְכִשְׂאֵלוֹ מְאִירִים וּמַעֲלָה אוֹתָהּ לְהַתְעַטֵּר, נַעֲשִׂים חֲמֵשׁ, לְהֵאִיר לְתוֹךְ הַחֲמֵשׁ שְׁלֹמֹה, וְשִׁיבָאוּ מִמֶּנָּה. וְאוֹתָם נ' פְּלֹאוֹת מְאִירִים וּמַעֲלִים אוֹתָהּ לְמַעְלָה, וּמִתְעַטְרִים וְנִקְשְׂרִים בְּתוֹךְ אוֹתָם תִּשְׁעַת הַעֲמוּדִים הָאֲחֵרִים. וְאוֹתָם הַתְּשֻׁעָה מַעֲלִים אֶת הָאוֹת יו"ד לְמַעְלָה לְמַעְלָה. כְּאֲשֶׁר יוֹרְדִים וְלֹא יָדוּעַ מִמֵּי יוֹרְדִים, הֵה"א הַזֶּה מִתְעַטְרֵת בְּסוּד אוֹתָם הַנִּי, וְאוֹתָם הַפְּלֹאוֹת, שֶׁהֵם חֲמֵשֶׁת הַעֲמוּדִים לְתוֹכָהּ. וְכִשְׂאֵר מִתְעַטְרֵת וּמִתְפַּשְׁטֵת, חוֹזֵר מִהַסוּד שֶׁל נו"ן לְתוֹךְ הַסוּד שֶׁל ה"א.

מֵה שֶׁתַּחַת לְבוּשׁ הַתּוֹרָה. בֹּא רְאֵה, יֵשׁ לְבוּשׁ שֶׁנֶּרְאָה לְכָל, וְאוֹתָם הִטְפְּשִׂים כְּשֵׁרוֹאִים לְבוּשׁ עַל בֶּן אָדָם שֶׁנֶּרְאָה יָפֵה, לֹא מְסַתְּפִים יוֹתֵר. חוֹשְׁבִים שְׂאוֹתוֹ לְבוּשׁ הוּא הַגּוֹף, וְחוֹשְׁבִים שֶׁהַגּוֹף הִיא הַנְּשֻׁמָּה.

לְעֵתִיד לְבֹא עֲתִידִים לְהִסְתַּכֵּל בְּנִשְׁמָה שֶׁל נִשְׁמַת הַתּוֹרָה

כְּמוֹ זֶה הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ גּוֹף, וְהֵם מְצוּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאִים גּוֹפֵי תוֹרָה. גּוֹף זֶה מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁים, שֶׁהֵם סְפוּרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. טְפְּשֵׁי הָעוֹלָם לֹא מְסַתְּפִים, רַק בְּאוֹתוֹ לְבוּשׁ, שֶׁהוּא סִפּוּר הַתּוֹרָה, וְלֹא יוֹדְעִים יוֹתֵר, וְלֹא מְסַתְּפִים בְּמָה שֶׁתַּחַת אוֹתוֹ לְבוּשׁ. אוֹתָם שִׁיּוֹדְעִים יוֹתֵר לֹא מְסַתְּפִים בְּלְבוּשׁ, אֶלָּא בְּגוֹף שֶׁהוּא תַּחַת אוֹתוֹ לְבוּשׁ. הַחֲכָמִים עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהֵם עֲמָדוֹ בְּהַר סִינַי, לֹא מְסַתְּפִים אֶלָּא רַק בְּנִשְׁמָה, שֶׁהִיא עֶקֶר הַכֹּל, תּוֹרָה מִמֶּשׁ. (וּלְעוֹלָם) וְלְעֵתִיד לְבֹא עֲתִידִים לְהִסְתַּכֵּל בְּנִשְׁמָה שֶׁל נִשְׁמַת הַתּוֹרָה. בֹּא רְאֵה, כִּי גַם לְמַעְלָה יֵשׁ לְבוּשׁ, וְגוֹף, וְנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה לְנִשְׁמָה. הַשָּׁמַיִם וְחִילוֹתֵיהֶם אֵלֶּה אוֹתָם לְבוּשֵׁים, וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל זֶה הַגּוֹף שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן הִיא גּוֹף לְנִשְׁמָה. נִשְׁמָה שֶׁאֲמַרְנוּ זֶה תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא תּוֹרָה מִמֶּשׁ. וְנִשְׁמָה לְנִשְׁמָה זֶהוּ הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ, וְהַכֹּל אַחֲזוּ זֶה בְּזֶה. אוֹי לְאוֹתָם רְשָׁעִים שְׂאוֹמְרִים

כה דְּבַקָה לְעֶפֶר נַפְשִׁי חֲנִי בְּדַבְרְךָ: כו דְּרַבִּי סַפְרָתִי וַתַּעֲנֵנִי לְפָדְנִי חֲקֹדֶךָ:
 כז דְּרֹךְ פְּקֻדֹתֶיךָ חֲבִינֵנִי וְאִשְׁיָהּ בְּנַפְלְאוֹתֶיךָ: כח דְּלֶפֶה נַפְשִׁי מִתּוֹנָה בְּיָמֵי
 בְּדַבְרְךָ: כט דְּרֹךְ שִׁקְר הָסֵר מִמֶּנִּי וְתוֹרַתְךָ חֲנֵנִי: ל דְּרֹךְ אַמּוּנָה בְּחַרְתִּי
 מִשְׁפָּטֶיךָ שְׁוִיתִי: לא דְּבַקְתִּי בְּעֵרוֹתֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי אֵל תְּבִישֵׁנִי: לב דְּרֹךְ
 מִצְוֹתֶיךָ אֲרוֹץ בִּי תִרְחֹב לְבִי:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לחשישת עין שמאלית

דבקה (קיט-ד, כה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ד] לחשישת עין שמאל, ואם יתקשה לך עצה אמור
 אותו ז' פעמים, וטוב לדרוש ברבים י' פעמים.

— זוהר תהלים —

להתעורר לקיום המצות בשלימות ותמימות

דרך מצותיך ארוץ (קיט-ד, לב): [השל"ה

הקדוש מסכת יומא (פרק דרך חיים ותוכחות

מוסר כ"ג)] כדי להתעורר לקיום המצות

בשלימות ותמימות, אעתיק דברי אחד

קדוש מדבר, והוא בעל ספר החרידים

(בהקדמה למצוות), ויש לי להקדים כל התנאים

שאדם צריך ליזוהר בכל מצוה ומצוה

לעשותה כהלכתה, כדי שתקובל לרצון

לפני מלכנו יוצרינו יתברך, ולא ניעול

בכיסופא לעלמא דאתי. התנאי הראשון

שנעשה כל מצוה ומצוה בכוונה לצאת ידי

חובותינו, כדפסק הרי"ף והרמב"ם

והרמב"ן מצות צריכות כוונה. התנאי

השני והשלישי, לעשות המצוה ביראה

ובאהבה רבה, כדאמר רבי שמעון בן

יוחאי (תק"ז ת' י' כה, ב), כל פקודא דלאו

איהי בדחילו ורחימו לאו פקודא היא.

התנאי הרביעי, השמחה הגדולה במצוה,

דכל מצוה ומצוה שתזדמן לו, דורנא הוא

דשדר ליה הקדוש ברוך הוא, ולפי רוב

השמחה יגדל שכרו. וכן גילה הרב החסיד

המקובל מוהר"ר ר' יצחק אשכנזי ז"ל

לאיש סודו, שכל מה שהשיג שנפתחו לו

שערי חכמה ורוח הקודש, בשכר שהיה

שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה

לאין תכלית. ואמר דהיינו דכתיב (דברים כה,

מז), תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך

בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, פירוש

מרוב כל, מכל מיני תענוגים שבעולם

ומכל זהב ופז רב ואבנים טובים

ומרגליות...

המצוה שבא לידו תחילה יעשנה, ולא

יניחנה עד שיעשה אחרת תחילה - לא

יעשה שתי מצות כאחת, שמא לא יוכל

להזדרז בשתיהן

התנאי הששי, הדיקדוק הגדול במצוה

לעשותה כתקנה וכל פרטיה

ודיקדוקיה כמצותה. התנאי השביעי,

הריצה והרדיפה לקראתה, דכתיב (תהלים

קיט, לב), דרך מצותיך ארוץ. התנאי

השמיני, כל מצוה שיכול הוא לעשותה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

כידו יעשנה בידו ולא על ידי שליח, כדאמרינן בריש פרק שני דקידושין (מא, א), מצוה בו יותר מבשלוחו, ובצורכי שבת היו האמוראים בעצמם עוסקין. התנאי התשיעי, המצוה שבא לידו תחילה יעשנה, ולא יניחנה עד שיעשה אחרת תחילה, כדאמרו (פסחים סד, ב) אין מעבירין על המצות. התנאי העשירי, לא יעשה שתי מצות כאחת, שמא לא יוכל להזדרז בשתייהן, כדאמרו (ברכות מט, ב), אין עושין מצות חבילות חבילות.

התנאי הי"א, שיזהר בכבוד המצוה, דכתיב גבי כיסוי הדם ושפך וכסה, במה ששפך יכסה (חולין פו, א), דהיינו ביד ולא ברגל, שלא תהא המצוה בזויה עליו, וזה בנין אב לכל המצות. ובמדרש תנחומא פרשת ויגש (י) אמר רבי שמעון בן יוחאי, אמר הקדוש ברוך הוא, הווי מכבדין את המצות שהם שלוחי ושלוחו של אדם כמותו, אם כבדת אותם כאלו לי כבדת, ואם בזית אותם כאלו לי בזית: תנאי המצוות.

לֹא הוֹרַנִי יְתוֹנָהּ ִּ׃ דָּרַךְ חֶסֶדְךָ וְאַצְרַנְתָּ עֵקֶב: לֹד תְּכַיֵּנִי וְאַצְרַח תּוֹרַתְךָ
 וְאַשְׁמְרֶנָּה כְּכֹל לֵב: לֹא תִדְרִיכֵנִי בְּנֹתֵיב מִצּוֹתֶיךָ כִּי בֹ חֲפָצְתִּי: לוֹ חֵט לִבִּי
 אֶל עֲדוֹתֶיךָ וְאֵל אֵל בָּצַע: לוֹ הֵעֵבֵר עֵינַי מִרְאוֹת שְׂוֵא פִדְרָכְךָ חֲיִנִי: לֹא חָקֵם
 לְעַבְדְּךָ אִמְרַתְךָ אֲשֶׁר לִירְאָתְךָ: לֹא הֵעֵבֵר חֲרַפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרַתִּי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
 טוֹבִים: מִ הִנֵּה תֵאָבְדֵנִי לְפָקְדֶיךָ בְּצַדִּיקְתְּךָ חֲיִנִי:

— שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים —

להשמור מחטא

הורני (קיט-ה, לג): [שימוש תהלים לפרק קיט-ה] להשמור מחטא, כתוב בעור צבי ותלהו עליו.

— זוהר תהלים —

שני סוגי אנשים נמצאים בצדיקים ההולכים לפני ה' **הט לבי אל עדותיך וגו' העבר עיני מראות שוא וגו' (קיט-ה, לו).** [באר מים חיים 9 נח פרק 1] אלה תולדות נח... אכן נראה כי הנה שני סוגי אנשים נמצאים בצדיקים ההולכים לפני ה', האחד הוא הצדיק אשר עובד בצדקו תמיד יום ולילה לא יחשה מקול תורה ותפילה ודביקות ה', והוא הצנע לכת עם ה' אלהיו כלומר שיושב לו בבית מדרשו סגור ומסוגר לא יראה כלל החוצה, כי אם עובד ומשתדל שם בעבודת בוראו כאשר יוכל שאת בתורה ועבודה ומעשים הטובים, ולא יחפוץ להתראות החוצה לסבב בעיר בשווקים וברחובות, כי ירא מאוד את פני ה' וירא לנפשו פן יראה בעיניו, ולבבו יבין איזה תאוה וחמדה האסורה. ונודע אומרם ז"ל (ירושלמי ברכות פרק א' הלכה ה'). עינא וליבא תרי סרסורי דעבירה וכאשר ביקש דוד המלך ע"ה מבוראו (תהלים קי"ט, ל"ד-ל"ז) הט לבי אל עדותיך וגו' העבר עיני מראות שוא וגו'. כי שתי אלה הם עקרים ושרשים לכל התאוות והחמדות, ואינו רוצה להביא עצמו

לידי נסיון כי אולי חלילה וחלילה לא יוכל לעמוד כל כך. ואם מידי מעשה יצא, אפשר מידי הרהור לא יצא ומה לו לצרה הזאת, מוטב לו לישב בביתו שקט ושאנן ולא יראה לפניו כי אם מחפצי ה' ומצוותיו כמו ספרי תורה, שאר ספרים תפילין ציצית וכדומה, וירחיק עצמו הרבה מבני אדם ולא יחפוץ בישיבתן פן ח"ו יהיה נגרר אחריהם לעשות אחד מיני אלף ממה שהמה עושים, ובלא זה, הנה הם יטרדוהו ויבלבלוהו ממחשבתו הקדושה החפצה להיות דבוקה בה' שלא יונח אף על רגע אחד, ועל כן הוא מתבודד הרבה בינו לבין קונו ומיחד ומקשר ומדבק כל כוחי מורשי לבבו בכל מאמצי כוחו לה' אל המיוחד. וכל לבבו ומחשבתו דיבורו ומעשיו וכל תנועותיו כולם המה ביחוד לה' באמת ובתמים בלי שום מחשבת פסול חלילה.

ואם אמנם צדיק הזה הוא טוב לשמים בכל כח נפשו ומאודו, אבל לא טוב הוא לבריות כיון שאינו מקשר ומדבק עצמו לשום בן אדם ההולך בשוק וטרוד כל היום בפרנסתו ומזונו על המחיה ועל

— תהלים — זוהר תהלים —

שונות המתגלגלות ובאות מסיבת כל הסיבות וכמו שאנו רואין בחוש אשר דבר המוכן לאדם זה ממילא יבוא אליו לביתו על ידי גלגולים שונים אשר לא יבוא כלל בשכל האדם וכמאמר החכם (בספר מבחר הפנינים שער האמונה) אילו היה אחד בורח מטורפו כאשר בורח מן המות היה טורפו רודף אחריו יותר ממנו ולמהר להשיגו יותר וכו'. ונמצא למה יהיה זה יגע לריק בכל כוחו ובכל היום כולו מעת האיר פני המזרח עד אישון לילה ואפילה, הלא גם במעט מהיום אשר ישתדל לצורך פרנסת מזונו, ודאי ודאי ישתכר וירויה כאשר בכל היום כולו.

ה'א תראה על פי רוב עיקר הריוח בשעה אחת מהיום בבוקר או לפנות ערב או באמצע היום ושאר היום עוסק בשיחה בטילה וליצנות ושאר דיבורים האסורים מחניפות ושקרים וכזבים ולשון הרע וכדומה, ולמה לא יקבע עצמו לשיעורין דאורייתא לחלק את היום לחצאיין לעשותו חציו לה' וחציו לכם על כל פנים, כי איך יהיה שולחנו מלא ושולחן רבו ריקם ח'ו, ועל כל פנים צריך להשוות חלק עבודה לה' אלהיו עם עבודת עצמו, ולראות להשתדל בפרנסת נשמתו כמו בפרנסת גופא ולא יזוז מתורה ועבודה עד חצי היום, והחצי הנשאר, לפרנסתו. ואם אינו יכול בשום אופן באמת להקצות את חצי היום לה' על כל פנים כאשר יוכל בשליש היום או פחות יקבע שיעור ללימוד התורה בקביעות בכל יום תמיד, ושאר כל היום יהיה עוסק במלאכתו והן עוד היום גדול לעמוד בחוץ להשתכר על מזונו:

הכלכלה, וטוב היה לקרבו ללמדו דרך ה' ואת המעשה אשר יעשה לפי ערכו, להכניס בלבו שגם בעת הלכו בחוצות לבל יושכח שם שמים ממנו מכל וכל, ויעלה על זכרונו בכל עת, יראתו ופחדו יתברך ויזכור תמיד בכל עת ובכל שעה ובכל רגע כי ה' הוא הנותן לו כח לעשות חיל ולולא עזרתו יתברך לא היה מרויח דבר קטן וגדול. ונמצא אם כן הוא, מה לו ח'ו להנות לפעמים מממון שאינו נקי כל כך מאיסורא, כמו בענין המדידה והמשקל וחזרת דיבורו והשגת גבול וכדומה בענינים האלה, אשר הם עמוקים מני ים וכמאמר חז"ל (בבא בתרא קס"ה.) רובן בגזל וכו', אם הכל מתת אלהים הוא ולא יהיה לו אף פרוטה אחת יותר מכאשר נגזר עליו שישתכר ביום זה בשום אופן. ואם לא ישתדלנה באיסור, ודאי ודאי שהיה מזדמן לו זאת בהיתר גמור, כי כיון שנגזר עליו כבר שירויח כזה ביום הלזה לא ימלט בשום אופן שלא להיות לו זה, וזה אשר מיהר ודחק את השעה לעשות להרויח זאת באיסור, הנה פגה אכל תאנה שלא בזמנה ואינו אלא שוטה גמור, פתי יותר מכל הפתאים שבעולם כי למה לו זאת הלא עד שיאכלנה באיסור יאכלנה בהיתר ואילו המתין שעה או רגע אחת היה מגיע לו זאת בהיתר גמור מאת הבורא יתעלה. וגם יצמיח מזה אם יאמין באמת שהכל מאת אלהים הוא, ומה שנגזר עליו שישתכר ביום זה לא ימלט מהיות לו זה אפילו אם היה מתחבא בחדרי חדרים, היה זאת רודפת אחריו ומשיגו על ידי סיבות

מא ויבאני חסדיך יחונאני תשועתך באמרתך: מב ואענה חרפי דבר בי
 בטחתי בדברך: מג ואל תצל מפי דבר אמת עד מאד בי למשפטך יחלתי:
 מד ואשמרה תורתך תמיד לעולם ועד: מה ואתהלכה ברחבה בי פקדיך

===== שימוש תהלים =====

להכעיס מושל

ויבואני (קיט-ו, מא): [שימוש תהלים לפרק קיט-י] להכעיס מושל על האדם אמור על מים וישתה.

===== זוהר תהלים =====

עשה עמנו יכולים אנו לעורר בעת הזאת
 בימים ההם בזמן הזה להיות גם עתה
 אותם הישועות. וזה פירוש הגמרא
 קבעוני לדורות. שיהי' קביעות הניסים
 לכל הדורות להיות נזכרים ונשפעים לכל
 דור ודור בימים האלו. וז"ש ותכתב אסתר
 המלכה את כל תוקף לקיים את ימי
 הפורים האלה בזמניהם כאשר אנו רואים
 כי בכל דור ודור עומדים עלינו כו' ובחי'
 המן הוא בכל יום ובכל דור והלואי שנזכה
 למעלות בחי' מרדכי ואסתר אשר המשיכו
 בעוצם קדושתם החסדים ע"י המגילה.
 וז"ש ותכתב אסתר המלכה כו' את כל
 תוקף לעורר גם עתה החסדים שהי' בימים
 ההם גם בזמן הזה. כמ"ש תשועתם היית
 לנצח ותקנתם בכל דור ודור. להיות כן
 תמיד כח בימים האלו לעורר החסדים
 שהי' בימים ההם גם בזמן הזה:

כשלקח יעקב מאבני המקום וישם
 מראשותיו סדרם בזהר ריש פרשת ויצא
 צפון מערב דרום מזרח בסוד שמאלו
 תחת לראשי וימינו תחבקני

ואתהלכה ברחבה וגו' (קיט-ו, מה): [כתבי
 הרמ"ע מפאנו מאמר ימין ה' עושה

כאשר אנו מזכירים הישועות אשר מאז
 עשה עמנו יכולים אנו לעורר בעת הזאת
 בימים ההם בזמן הזה להיות גם עתה
 אותם הישועות

ויבואני חסדיך ה' תשועתך כאמרתך

(קיט-ו, מא): [תפארת שלמה על
 המועדים רמזי פורים] ותכתב אסתר המלכה
 את כל תוקף וכו' (אסתר ט, כט). אי' (מגילה ז,
 א) שלחה להם אסתר לחכמים קבעוני
 לדורות. הנ"ל לבאר עפ"י הפ' (תהלים קיט,
 מא) ויבואני חסדיך ד' תשועתך כאמרתך.
 כוננת דוד המע"ה לעורר הרחמים
 והחסדים אשר יצאו מפי הקב"ה אשר
 דברו לא ישוב ריקם כי בדבר ד' שמים
 נעשו (שם לג, ו), וז"ש (ישעיהו נט, כא) אמר ד'
 מעתה ועד עולם. וזה פירוש ויבואני
 חסדיך ד' תשועתך כאמרתך וכתי' (תהלים
 פט, א) עולם חסד יבנה. ודבר ד' הוא נצחי
 כמ"ש (שם קיט, פט) לעולם ד' דברך נצב
 בשמים כוננת ארץ ותעמוד. וכאשר
 יתעורר הבטחת החסד הלזה שהי' בשעת
 הבריאה אז ממילא יוצמח כל הישועות גם
 עתה כמ"ש (שם קיט, מא) תשועתך כאמרתך.
 וז"ש (שם קה, ח) זכר לעולם בריתו כו'. כי
 כאשר אנו מזכירים הישועות אשר מאז

דְרָשְׁתִּי: מו וְאֶדְבַרְהָ בְעֵדוּתֶיךָ נֶגֶד מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: מו וְאֶשְׁתַּעֲשַׁע בְּמִצּוֹתֶיךָ
אֲשֶׁר אֶהְבַּתִּי: מח וְאִשָּׂא כְּפִי אֶל מִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבַּתִּי וְאֶשְׁיַחָהּ בְּחֶקְךָ:

זוהר תהלים

ביאור הפסוק (ישעיה מ"ג, ד') כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, ורומז כאן כל הד' עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, להורות על התפשטות השראת השכינה מאין סוף עד אין תכלית, וזהו תכלית כל הבריאה, ומי שזוכה זה שתהיה התפשטות אור השכינה שורה עליו אז כל העולם לא נברא אלא בשבילו, כי זה כל האדם, והוא יכול ללבן ולצרף נשמות ישראל החפצים בו ובכל מקום שהוא שם שכינה עמו, וזה יש לומר שמרומז בפסוק כי יקרא והתורה נכתבה בלי נקודות כדי לדורשה בע' אנפין וכאלו נכתב יקרא לשון המשכה, קן היינו השכינה, וכשתהיה במדריגה זו שתוכל להמשיך השכינה כביכול שהוא קן לצפור הוא הקב"ה כמו שכתוב (משלי כ"ז, ח') כצפור נודדת וגו', ממקומו, או על דרך הרמב"ם שכתב שכל בעלי השיר נקרא צפרים על שם כשצפרא נהור הם מתחילים לשורר, וזהו קן צפור היינו השכינה שהיא קן של אור הבהיר אור עולם ותזכה להמשיך התפשטות אורם עליך, אז לפניך בדרך, היינו בכל מקום שאתה תהיה בבינתך ובלכתך בדרך היא הולכת לפניך, בכל עץ היינו בכל עניני תורה הנקראת עץ חיים שתלמוד תבא ותשרה עליך כמאמרם ז"ל (ברכות ו'). אפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שכינה שרויה עליו, או על הארץ היינו אפילו

ואני אתנהלה לאטי לברר האמת בעצמה מארץ תצמח וכשמש תזרח ואתהלכה ברחבה באהבה וביראה כי הנה בזוהר פרשת ויחי דף רל"ה גבי ראובן בכורי אתה דרשו מארבע רוחות בואי הרוח כפי סדורינו דוקא ובפרשת ויקהל דף צ"ה סדרו אותיות שם אדנ"י לארבע רוחות העולם על פי דרכינו בדקדוק והיא פנייה רבתי צריכה לנו תמיד במאוד מאד כי הוא חיינו ואורך ימינו ואין סייעתא גדולה מזו. וכשלקח יעקב מאבני המקום וישם מראשותיו סדרם בזה ריש פרשת ויצא צפון מערב דרום מזרח בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

דוד המלך ע"ה התפאר את עצמו שהיה יכול לילך בשוקים וברחובות... פקודיך דרשתי היינו יחודים, ותמיד מיחד קודשא בריך הוא ושכינתיה

ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי

(קיס"ג, מה): [דגל מחנה אפרים פ']

כי תצא] או יאמר כי יקרא קן צפור וגו' והאם רובצת וגו' שלח תשלח את האם וגו' והארכת ימים. הגם שהאירו כבר עינינו בזה בזוהר הקדוש ובתיקונים רזין עלאין, גם אני אומר מה שחנני ה' ברחמיו וברוב חסדיו, דהנה (מדרש תהלים קמ"ח, ה') כל העולם כולו לא נברא אלא לכבודו וכבוד היינו השראת השכינה שיש בישראל בשביל זה נברא העולם וזהו

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בכל ביצה וכן הענין גם כן בכני אדם שהוא רק ניצוץ מישראל שיש בו כח היולי שיתפשט בו הניצוץ ההוא ויזכה להשראת השכינה עליו בכל עניניו רק שצריך לעוררם ולחממם ולהבעיר הניצוץ הקדוש שיש בתוכם שיתלהבו לעבודתו יתברך, והאם רובצת על האפרוחים וגו' היינו שכביכול זהו גלות השכינה שרובצת בכל מקום שיש שם ניצוץ הקדוש ומשתוקקת שידבק בה וזהו והאם היינו השכינה כביכול רובצת לשון נפילה על אפרוחים וכו' היינו על אותם ב' בחינות כי מלכותו בכל משלה וזהו לה צער גדול שיש ניצוץ הקדוש אפילו במקום הקליפה, וזהו שלח תשלח לשון מי שילוח היינו שמזהיר לצדיק שירחם על אותם הבחינת ויראה להחזיר ולהשיב במים חיים שהיא התורה ועבודה את האם היא השכינה כביכול על ידי שמעורר אותם שני בחינות הנ"ל לעבודתו יתברך ובוזה יתעלו הניצוצין קדישין למקורם ושרשם, ואת הבנים תקח לך היינו שגם לך תגיע יתרון מהבנים שתחיה אותם ותעוררם, למען ייטב לך היינו שתתרכה ויתוסף טוב בנשמתך בשכר שתחזיר בן המלך למלך, והארכת ימים שתזכה לאותו מקום שנמשך משם אריכות ימים והבן.

כשתעסוק בדברים גשמיים וארציים גם כן תהיה עמך על דרך ששמעתי מאא"ז זללה"ה על פסוק (תהלים קי"ט, מ"ה) ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי היינו דוד המלך ע"ה התפאר את עצמו שהיה יכול לילך בשוקים וברחובות והטעם כי פקודיך דרשתי היינו שלא היה דורש מעולם כי אם יחודים זה היה כל מגמותיו תמיד שיוכל ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אפרוחים או ביצים היינו שצריך לרחם על נשמות ישראל שיש בהם שתי בחינות אלו והיינו שהתחילו להשתדל בעבודת השי"ת ונעזב מהם מחמת מניעה של כל אחד ואחד ויש שעושים מעשי ה' כמצות אנשים מלומדה בלא דחילו ורחימו וזהו בחינת אפרוחים שאין להם גדפין כי תורה ותפלה בלא דחילו ורחימו לא פרחת לעילא גם יש בהם עוד מדריגה פחותה מזו שלא התחילו כלל בשום השתדלות בעבודת השי"ת רק שיש בהם כח היולי וזהו ביצים שנמשלו לביצה שיש בה כח היולי שיתהוו ממנה אפרוח אך צריך טירחא לחמם אותה שיצא מכח אל הפועל ולעשות בריה וזה הכח אין לו שיעור כי מכל בריה יכול להיות כמה בריות אין מספר ולהחיות כמה נפשות זה הכח הוא

מט זכר דְּכַר לְעַבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר יַחֲלֶנִי: נ זאת נַחֲמָתִי בְּעֵנֵי כִי אִמְרַתְךָ
 חִיתָנִי: נא זָדִים הִלִּיצְנִי עַד מָאֵד מִתּוֹרַתְךָ לֹא נִטִּיתִי: נב זְכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
 מְעוֹלָם יְהוָה וְאַתְנַחֵם: נג זִלְעָפָה אֲחֻזָּתִי מִרְשָׁעִים עֹזְבֵי תוֹרַתְךָ:
 נד זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֲקִיךָ בְּבֵית מְגוּרֵי: נה זְכַרְתִּי בְּלֵילָה שְׁמֶךָ יְהוָה וְהִתְחַלֵּם
 וְאִשְׁמְרָה תּוֹרַתְךָ: נו זאת הִיְתָה לִי כִי פָקַדְךָ נִצְרָתִי:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לטחול

זכר דבר (קיט-ז, מט): [שימוש תהלים לפרק קיט-ז] לטחול, כתוב על מקום הטחול וכתוב גם רפאל, ואם יסיך עצה רעה אמור יתיה י"ח פעמים.

— זוהר תהלים —

הַטְּהַרָה הַעֲקָרִית כִּיּוֹן שְׁנַעֲשֶׂה בְּתַקּוּנִי
 בְּרַחֲמֵי וּבְדַחֲלֹ, אֲזִי כְּנֹלֵד דְּמִי, וְנַעֲשֶׂה
 אָדָם בְּצִלְמוֹ בְּצִלְמֵי אֱלֹהִים

זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֲקִיךָ (תהלים קיט-ז, נד):

[השל"ה הקדוש - שער האותיות אות

ק' - קדושה תמו-תמוז] אָבֵל לְעֵנִין תַּקּוּן שְׁבַת
 לְבַד, אִף כִּי יֵאמֶר הַיְדוּדֵי הַנְּזֹכֵר, אֵינִי צָרִיךְ
 כִּי אִם שְׁלֹשׁ טְבִילוֹת, אַחַת יִטְבַּל לְהַעֲבִיר
 זְהֵמַת עֲוֹנוֹ וְהַשְׁאָרַת סִטְרָא אֲחֵרָא
 הַשּׁוֹלְטַת בִּימֵי הַחַל, כִּי אָדָם אֵין שְׁמִילֵט
 מִמְּצוּדָתָם. הַשְּׁנִי הוּא הַכְּנָה לְקַבֵּל נִיצוּצֵי
 מְלָבוּשׁ הַנְּשֻׁמָּה, וּבְטְבִילָה זֶה יִכּוֹן בְּשֵׁלֶשׁ
 שְׁמוֹת הַנְּזֹכֵרִים בְּכָלֵל וּבַפֶּרֶט, שְׁעוֹלִים
 כְּמִנְיַן יב"ק - 'יַעֲנֵנוּ בְּיּוֹם קַרְאָנוּ' (תהלים

כ, ט). וְזֶהוּ סוּד 'וַיַּעֲבֹר אֶת מַעְבַּר יב"ק,
 וַיִּקְחֵם וַיַּעֲבֵרֵם אֶת הַנְּחַל וַיַּעֲבֹר אֶת אֲשֶׁר
 לוֹ' (בראשית לב, כג-כד), כְּלוּמַר בְּטְבִילָה זֶה עִם
 הַכּוֹנֵה נְכוּנָה שְׁמִכּוֹן בְּשֵׁם יב"ק, הַשְּׁלִיט
 וְהַמְשִׁיל עֲלָיו הַקְּדוּשָׁה, וַיִּפְשְׁטוּ מִמֶּנּוּ בְּגָדֵי
 מְעִילֵי סִטְרָא אֲחֵרָא בִּימֵי הַחַל, בְּרַב רַחֲמֵי
 הָאֵל, שְׁנִיצֵר חֲסֵד לְאֱלֹפִים' (שמות לד, ז),
 רְאִשֵׁי תְבוֹת נח"ל, וּבְזֶה מַעְבִּיר אֶת כָּל
 הַטְּמָאוֹת מִסִּטְרָא דְּמִסְאָבָא אֲשֶׁר לוֹ.

הַשְּׁלִישִׁי הִיא טְהַרָה הַעֲקָרִית, וְכִיּוֹן
 שְׁנַעֲשֶׂה בְּתַקּוּנִי בְּרַחֲמֵי וּבְדַחֲלֹ, אֲזִי
 כְּנֹלֵד דְּמִי, וְנַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמוֹ בְּצִלְמֵי
 אֱלֹהִים. וְזֶהוּ סוּד 'זוּהֵמָה' בְּגִימְטְרִיא
 'בְּטוּמָאָה', וְטְבִילָה עִם הַכּוֹלֵל
 בְּגִימְטְרִיא 'הוּא אָדָם'. כְּלוּמַר, בְּטְבִילָה
 הָרֵאשׁוֹנָה הַעֲבִיר מִמֶּנּוּ זְהֵמַת עֲוֹנוֹ שְׁהִיתָה
 מִטְּמָאָת אוֹתוֹ, וְנַעֲשֶׂה אָדָם כְּנֹלֵד דְּמִי.
 וְאַחַר שְׁיִצֵּא מִטְּבִילָה, יִתְלַבֵּשׁ כְּדָרוֹ, וְאִז
 הוּא טְהוֹר וְקָדוֹשׁ מִסִּטְרָא דְּמִסְאָבָא
 דְּשָׂרִיָּה עֲלֵיהּ קָדָם, וְכַשְׂזֶה קָם זֶה נוֹפֵל,
 וְכַשְׂהַטְבִּילָה בָּא אֲזִי רוּחַ מִסְאָבָא נוֹפֵלֵת
 וּבוֹרַחַת וּמְסַתְפָּרָא. וְכֵן עוֹלָה טְבִילָה עִם
 הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת כְּמִנְיַן 'טוּמָאָה', וְדִי:

[תמוז] וַיֵּאמֶר אַחַר כֶּף תְּפִלָּה זֶה בְּשִׁיחַ
 שְׁפֹתוֹתָיו, שְׁהֵם נִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפֹתוֹתֵינוּ,
 וַיְהִי אֲזִי נִכְרַתִּים כָּל הַרוּחָא מִסְאָבָא, וְכֵן
 עוֹלָה 'רוּחַ מִסְאָבָא' בְּגִימְטְרִיא 'שִׁיחַ',
 וְזֶהוּ סוּד זְמֵרוֹת שֶׁל תְּפִלָּתֵנוּ, זְמֵרוֹת
 הָיוּ לִי חֲקִיךָ (תהלים קיט, נד). וַיֵּאמֶר: יְהִי
 רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אַבּוֹתַי,
 שְׁתָּהֵא טְבִילָה זֶה שְׁטַהֲרָתִי אֶת גּוֹפֵי עִם
 שִׁיחַ שְׁפֹתוֹתֵי וְהִגְיוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ מְקַבֵּלֵת

— תהלים —

עָשׂוּ, שָׁבָא בְּדֶרֶךְ לְחַנְקוֹ וְלִהְיֵיתוּ וְנִצּוּל, כֵּן תְּצִילֵנִי מִחֲנֹק. וְאִם נִתְחַיְבֵתִי לְפָנֶיךָ 'סְקִילָה', יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתַי, שֶׁתְּצִילֵנִי כְּמוֹ שֶׁהֲצֵלְתָּ אֶת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ ע"ה כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (שְׁמוֹת יז, ד) 'עוֹד מַעַט וְסִקְלֵנִי', וְנִצּוּל. וְכֵן כְּמוֹ שֶׁהֲצֵלְתָּ אֶת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל מֵאֲבָן שֶׁבִקַּשׁ עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן לְהַפִּיל עֲלֵיהֶם וְנִצּוּלוֹ, כֵּן תְּצִילֵנִי בְּרַב רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֶסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים, אִם נִתְחַיְבֵתִי לְפָנֶיךָ סְקִילָה:

וְאֵל נָא תְּשִׁיבֵנִי רִיקִם מִלְּפָנֶיךָ, כִּי נִשְׁעַנְתִּי בְּרַב רַחֲמֹנֹתֶיךָ, וְאִין אֶתָּה חֲפִץ בְּמִיתַתְּנִי שֶׁל רְשָׁעִים, כִּי אִם בְּשׁוֹב מִרְשָׁעוֹ וְחַיָּה, שֶׁנֶּאֱמַר (יִשְׁעִיָּה נה, ז) 'עֲזֹב רְשָׁע דְּרָכֹו וְאִישׁ אֲנִי מִחֲשֻׁבְתִּי וַיֵּשֶׁב אֵל ה' וַיִּרְחַמְהוֹ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוּחַ'. מִי שֶׁאֵהָב אֶת הָאָבוֹת יֵאָהֵב אֶת הַבְּנִים, מִי שֶׁבִרְךְ אֶת הָאָבוֹת יִבְרַךְ אֶת הַבְּנִים, מִי שֶׁגָּאֵל, מִי שֶׁדְּרַשׁ, מִי שֶׁהִדַּר, מִי שֶׁוֹעֵד, מִי שֶׁזָּכַר, מִי שֶׁחָנַן, מִי שֶׁטָּהַר, מִי שֶׁיִּשֵׁר, מִי שֶׁכִּבְּד, מִי שֶׁלְּמַד, מִי שֶׁמְלַט, מִי שֶׁנִּשְׂאָ, מִי שֶׁסָּמַךְ, מִי שֶׁעֲזָר, מִי שֶׁפָּדָה, מִי שֶׁצָּדַק, מִי שֶׁקָּדַשׁ, מִי שֶׁרַחֵם, מִי שֶׁשָּׁמַר, מִי שֶׁתָּמַךְ אֶת הָאָבוֹת, יִתְמַךְ אֶת הַבְּנִים, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה.

וְנִחַשְׁתָּ כְּאִלוֹ נִחְנַקְתִּי בְּטַבְעַת בֵּית הַמְּטַבְּחִים שֶׁבְּמִקְדָּשׁ, וּבִתְפִישַׁת יְדֵיהֶם שֶׁל הַכֹּהֲנִים בְּשָׁנֵי סִימָנִים שֶׁבְּצִוְאָר, לְפִיִּס ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הָעֶצֶם. וְכְּאִלוֹ נִהְרַגְתִּי בְּמֵאֲכַלֶּת הַמִּיחַדָּת לְשַׁחֲיִטַת הָעוֹלָה, וְנִתְקַבַּל [דְּמִי] בְּכָלִי שָׂרַת בְּצַפּוֹן, וְנִרְצָה לְפָנֶיךָ, לְפִיִּס הַנְּאִוֹ שֶׁל שֵׁם הָעֶצֶם. וְכְּאִלוֹ נִשְׁרַפְתִּי אֵיבָר אֵיבָר וְכִלְיִל לְאִשִּׁים, לְרִיחַ נִיחּוּחַ לְפָנֶיךָ, לְפִיִּס ה' רִאשׁוֹנָה. וְכְּאִלוֹ נַעֲשִׂיתִי אֶפֶר עַל מִזְבְּחֶךָ הַטְּהוֹר שֶׁהוּא שְׂרִיר הַקָּרְבָּן, וְעָבַר עָלַי דִּין סְקִילָה כְּמַצּוֹת תְּרוּמַת הַדָּשָׁן שֶׁהִיא גֹמֵר הַכִּפְּרָה, לְפִיִּס הַיּוֹד שֶׁל שֵׁם הָעֶצֶם. וְאֶתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתַי, שֶׁבְּזִכּוֹת חַנּוּנֶיךָ מִיִּשְׂאֵל וְעֲזוּרָיָה שֶׁהִשְׁלַכּוּ לְכַבֵּשׁן הָאֵשׁ וְנִצּוּלוֹ, כֵּן תְּצִילֵנִי אִם נִתְחַיְבֵתִי 'שְׂרָפָה' לְפָנֶיךָ כִּסָּא כְּבוֹדֶךָ. וְאִם נִתְחַיְבֵתִי לְפָנֶיךָ 'הֶרֶג', יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתַי, שֶׁבְּזִכּוֹת יִצְחָק אָבִינוּ שֶׁנִּעַקְדָּ לְפָנֶיךָ כְּשֶׁה לְטַבַּח לְהֶרֶג וְנִצּוּל, כֵּן תְּצִילֵנִי מִהֲרִיגָה אִם נִתְחַיְבֵתִי לְפָנֶיךָ, כִּי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אַתָּה. וְאִם נִתְחַיְבֵתִי לְפָנֶיךָ 'חֲנֹק', יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתַי, שֶׁתְּצִילֵנִי בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אָבִינוּ ע"ה, שֶׁהֲצֵלְתָּ אוֹתוֹ מִיַּד אֱלִיפַז בֶּן

נו חִלְקֵי יְהוָה אָמַרְתִּי לְשֹׁמֵר דְּבָרֶיךָ: נח חֲלִיתִי פְּנִיךָ בְּכָל לֵב חֲנֻנִי
 בְּאִמְרָתֶךָ: נט חֲשַׁבְתִּי דְרָבִי וְאָשִׁיבָה רַגְלִי אֶל עֲדֹתֶיךָ: ס חֲשַׁתִּי וְלֹא
 הִתְמַהֲמַהְתִּי לְשֹׁמֵר מִצְוֹתֶיךָ: סא חֲבַלִּי רִשְׁעִים עֲוֹנֵי תוֹרָתֶךָ לֹא שָׁכַחְתִּי:
 סב חֲצוֹת לַיְלָה אֲקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צְדָקָךָ: סג חֵבֶר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר
 יִרְאוּךָ וְלִשְׁמֵרֵי פִקּוּדֶיךָ: סד חֲסִדֶךָ יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ חֲקִיךָ לְמִדְנֵי:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לכרס העליון

חלקי (קיט-ח, נז): [שימוש תהלים לפרק קיט-ח] לכרס העליון אמור ז"פ על יין ושתה.

— זוהר תהלים —

אבא הִיָּה בֵּא מְטַבְרִיָּה לְבֵית טְרוּנְיָא
 שְׁלַחֲמִיר, וְרַבִּי יַעֲקֹב בְּנוֹ הִיָּה עִמּוֹ. נִפְגְּשׁוּ
 בְּכַפֵּר טְרָשָׁא. כְּשָׂרְצוּ לְשָׁכֵב, אָמַר רַבִּי
 אבא לְבַעַל הַבַּיִת: יֵשׁ כָּאן תְּרַנְגוּל? אָמַר
 לוֹ בַעַל הַבַּיִת: לְמָה? אָמַר לוֹ: מִשׁוּם
 שְׂאֲנִי קָם בְּחֲצוֹת הַלַּיְלָה מִמֶּשׁ. אָמַר לוֹ:
 לֹא צָרִיךְ, שְׁהָרִי סִימָן יֵשׁ לִי בַּבַּיִת -
 שְׁהַמְשַׁקֵּל הַזֶּה שְׁלַפְנֵי מִטְתִּי, אֲנִי מְמַלֵּא
 אוֹתוֹ בְּמִים, וּמְטַפֵּטֵף טַפָּה טַפָּה. וּבְחֲצוֹת
 הַלַּיְלָה מִמֶּשׁ מִתְרוֹקְנִים כָּל הַמִּים,
 וּמִתְגַּלְגֵּל הַגְּלִגֵּל [הדבוק] הַזֶּה וְנוֹהֵם,
 וְנִשְׁמָע קוֹלוֹ בְּכָל הַבַּיִת. וְאִזּוֹ הוּא חֲצוֹת
 הַלַּיְלָה מִמֶּשׁ. וְזָקֵן אֶחָד הָיָה לִי שֶׁהָיָה קָם
 בְּכָל חֲצוֹת לַיְלָה וּמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, וּמִשׁוּם
 כֵּךְ עָשָׂה אֶת זֶה. אָמַר רַבִּי אבא: בְּרוּךְ
 הַרְחֵמֵן שֶׁשְׁלַחֲנִי לְכָאן. בְּחֲצוֹת הַלַּיְלָה
 נִהַם אוֹתוֹ הַגְּלִגֵּל [הדבוק]. קָמוּ רַבִּי אבא
 וְרַבִּי יַעֲקֹב, וְשָׁמְעוּ אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁהָיָה
 יוֹשֵׁב בְּיַרְכְּתֵי הַבַּיִת וְשָׁנִי בְּנֵי עִמּוֹ, וְהָיָה
 אוֹמֵר, כְּתוּב (תהלים קיט) חֲצוֹת לַיְלָה אֲקוּם
 לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צְדָקָךָ. מָה רָאָה
 דָּוִד שֶׁהוּא אָמַר חֲצוֹת לַיְלָה וְלֹא בְּחֲצוֹת
 הַלַּיְלָה? אֲלֵא חֲצוֹת לַיְלָה - וְדַאי לְקַדּוֹשׁ

דָּוִד הַמְּלֶךְ חֵי לְעוֹלָמִים - וְאַפְלוּ בִּימֵי מְלֶךְ
 הַמְּשִׁיחַ הוּא מְלֶךְ

חֲצוֹת לַיְלָה אֲקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ וְגו' (קיט, סב):
 [זוהר ח"א פ' לך לך (דף 99 ב:)] בֵּא רָאָה
 שְׁדוּד הַמְּלֶךְ הִיָּה קָם בְּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, שְׂאֵם
 תֹּאמַר שְׁהָיָה יוֹשֵׁב אוֹ שׁוֹכֵב בְּמִטָּתוֹ וְהָיָה
 אוֹמֵר שִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחְתוּ - לֹא, אֲלֵא כְּמוֹ
 שְׁכָתוּב (שם קיט) חֲצוֹת לַיְלָה אֲקוּם לְהוֹדוֹת
 לָךְ. אֲקוּם וְדַאי בְּעִמְדָה לְהַתְעַסֵּק בְּשִׁירוֹת
 וְתִשְׁבַּחְתוּ שֶׁל הַתּוֹרָה. וּמִשׁוּם כֵּךְ דָּוִד
 הַמְּלֶךְ חֵי לְעוֹלָמִים, וְאַפְלוּ בִּימֵי מְלֶךְ
 הַמְּשִׁיחַ הוּא מְלֶךְ. שְׁהָרִי שְׁנִינּוּ, מְלֶךְ
 הַמְּשִׁיחַ, אִם מִן הַחַיִּים הוּא - דָּוִד שָׁמוּ, וְאִם
 מִן הַמֵּתִים הוּא - דָּוִד שָׁמוּ. וְהוּא הִיָּה
 מְתַעוֹרֵר בְּבִקְרָה בְּטָרִם יבא, שְׁכָתוּב (שם נז)
 עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכַנּוּר אַעִירָה שְׁחַר.

כַּעַת רְאִיתִי שְׂאֲפְלוּ יְלָדִים בְּדוֹר שֶׁל רַבִּי
 שְׁמַעוֹן זְכוּ לְחֻכְמָה עֲלִינָה. אֲשַׁרִּיךְ רַבִּי
 שְׁמַעוֹן! אוֹי לְדוֹר שְׂאֲתָה תִּסְתַּלַּק כּוֹמְנוּ

חֲצוֹת לַיְלָה אֲקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ וְגו' (קיט, סב):
 [זוהר ח"א פ' לך לך (דף 99 ב:)] רַבִּי

זוהר תהלים

וְקָם וְאָמַר שִׁירָה. בָּא רַבִּי אַבְבָּא וּנְשָׁקוּ.
אָמַר לוֹ, וַדַּאי כִּף בְּרוּךְ הִרְחַמְן
שְׁשֻׁלְחָנֵי לְכָאן.

אֶפְלוּ יְלָדִים בְּדוֹר שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן זְכוֹ
לְחֻכְמָה עֲלִיוֹנָה. אֲשֶׁרִיף רַבִּי שְׁמַעוֹן!

בא ראה, הלילה הוא דין בכל מקום, והרי
הקמנו את הדברים, וכך הוא ודאי,
והרי הערתי לפני רבי שמעון. אמר אותו
הילד בנו של אותו האיש, אם כן, למה
כתוב חצות לילה? אמר לו, הרי נאמר
שבחצות הלילה מתעוררת מלכות
השמים. אמר, אני שמעתי דבר. אמר לו
רבי אבא, אמר בני טוב, שהרי דבר פיו
יהיה קול המאור. אמר, אני שמעתי, שהרי
הלילה הוא דין המלכות, ובכל מקום הוא
דין. וזה שאמר חצות, משום שיונקת
בשני גונים [חצות] - בדין וחסד. וודאי
שהמחצית הראשונה היא דין, שהרי
במחצית האחרת היא מאירה פניה בצד
החסד, ועל כן חצות לילה כתוב ודאי. קם
רבי אבא ושם ידו בראשו וברך אותו.
אמר, ודאי חשבת שאין נמצאת חכמה,
רק באותם הצדיקים שזכו בה. כעת ראיתי
שאפלו ילדים בדור של רבי שמעון זכו
לחכמה עליונה. אשריך רבי שמעון! אוי
לדור שאתה תסתלק ממנו! ישבו עד הבקר
והתעסקו בתורה.

בְּרוּךְ הוּא אָמַר כִּף. וְכִי כִּף נִקְרָא הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא? כֵּן, שֶׁהָרִי חֲצוֹת לַיְלָה מִמֶּשׁ
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא וְסִיעָתוֹ, וְאֵז הִיא
הַשְּׁעָה שְׁנַכְנֵס לְגַן הָעֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם
הַצְּדִיקִים.

אמר רבי אבא לרבי יעקב, ודאי נשתתף
עם השכינה ונתחבר יחד. קרבו
וישבו עמו. אמרו לו, אמר דבר פיו,
שיפה אמרת, מנין לך זה? אמר להם,
דבר זה למדתי מסבי. ועוד היה אומר,
ששלוש [שתחלת] השעות הראשונות של
הלילה, כל הדינים שלמטה מתעוררים
והולכים ומשוטטים בעולם. ובחצות
הלילה ממש הקדוש ברוך הוא מתעורר
בגן עדן, והדינים שלמטה אין נמצאים.
וכל המנהגים שלמעלה בלילה, אין
נמצאים אלא בחצות הלילה ממש. מנין
לנו? מאברהם, שכתוב (בראשית יד) ויחלק
עליהם לילה. במצרים - (שמות יב) ויהי
בחצי הלילה. ובמקומות רבים בתורה כן
נמצא. ודוד היה יודע. [ומה] ומנין היה
יודע? אלא כן אמר הזקן, שמלכותו
תלויה בזה [הלילה], ועל זה עומד בשעה
הזו ואומר שירה, ולכן קרא לקדוש-
ברוך-הוא חצות לילה [ממש] אקום
להודות לך וגו', שהרי כל הדינים
תלויים מכאן, ודיני המלכות נמצאים
מכאן. ובאותה השעה נקשר דוד בה,

סח טוב עשית עם עבדך והוֹדֵאָהּ כְּדָבָרְךָ: סו טוב טעם ודעת למדני כי
 במצותך האמנתי: סז טרם אענה אני שנגג ועתה אמרתך שמרתי: סח טוב
 אתה ומטיב למדני חקוד: סט מפלו עלי שקר ודים אני בכל לב אצר פקודיך:
 ע טפש בחלב לבם אני תורתך שעשעתי: עא טוב לי כי ענית למען אלמד
 חקוד: עב טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף:

== שׁימוּשׁ תהלים ==

לחשישת כוליא שמאלית וימנית

טוב עשיתי (קיט-ט, סה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ט] לחשישת כוליא שמאלית והימנית אמור
 עליו ז"פ.

== זוהר תהלים ==

תפדה ושביה בצדקה. ובוא וראה מה בין
 אותן המתיגעים בתורה לנביאי האמת,
 אלו המתיגעים בתורה חשובים מהנביאים
 בכל זמן, מה הטעם, לפי שלומדי התורה
 עומדים במדרגה עליונה יותר מנביאים,
 אלו המתיגעים בתורה עומדים למעלה
 בהמקום שנקרא תורה קמיט שהוא היסוד
 של כל האמונה, והנביאים עומדים למטה
 בהמקום שנקרא נצח והוד, וע"כ אלו
 המתיגעים בתורה חשובים מהנביאים
 ועליונים מהם יותר, שאלה עומדים
 למעלה ואלו עומדים למטה, ואותן
 שאומרים דברים ברוח הקודש עומדים
 למטה מכלם, וע"כ זכאים הם המתיגעים
 בתורה שהם במדרגה עליונה יותר על
 כלם, מי שעמלו בתורה אינו צריך לא
 לקרבנות ולא לעולות, שהרי התורה טובה
 מהכל והיא הקשר של כל האמונה, וע"כ
 כתוב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל
 נתיבותיה שלום, וכתוב שלום רב לאוהבי

מי שעמלו בתורה אינו צריך לא לקרבנות
 ולא לעולות שהרי התורה טובה מהכל
 והיא הקשר של כל האמונה
טוב לי תורת פיך וגו' (קיט, עב): [זוהר ח"ג
 (דף 17) זוהר תורה] טוב לי תורת פיך
 מאלפי זהב וכסף. פתח רבי אלעזר ואמר
 (ישעי' נא) ואשים דברי בפוך ובצל ידי
 כסיתוך לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר
 לציון עמי אתה, למדנו כל מי שמתגעע
 בדברי תורה ושפתותיו מרחשות תורה,
 הקב"ה מחפה עליו והשכינה תפרוס עליו
 כנפיה, זש"כ ואשים דברי בפוך ובצל ידי
 כסיתוך, ולא עוד אלא שהוא מקיים
 העולם, והקב"ה משמח עמו כאילו ביום
 הזה נטע שמים ויסד הארץ, זש"כ לנטוע
 שמים וליסוד ארץ, ולאמר לציון עמי
 אתה מכאן למדנו שישראל נקראים בשם
 של ציון, שכתוב ולאמר לציון עמי אתה,
 ויש לראות שכנס"ת ישראל נקראת בשם
 של ציון, שכתוב (שם א) ציון במשפט

זוהר תהלים

תורתך ואין למו מכשול, (ג-לה.) ובוא וראה כל אותן המתיגעים בתורה נדבקים בו בהקב"ה ונתעטרים בכתר התורה, ונאהבים למעלה ולמטה, והקב"ה משויט להם ימינו, כל שכן אותן המתיגעים בתורה גם בלילה, וזה נתבאר שהם משתתפים עם השכינה ומחוברים יחד, וכאשר בא הבקר מעטרם הקב"ה בחוט אחד של חסד שיהיו ניכרים בין העליונים והתחתונים, וכל אותן ככבי בקר בשעה שכנסת ישראל וכל אותן העמלים בתורה באים להראות לפני המלך, כלם מזמרים יחד, זש"כ (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים, מה ויריעו, כמש"כ (ישעי' כד) רועה התרועעה הארץ, שאותן הדינים בטלים ונשברים כלם מלפני הבקר כאשר נתעורר הבקר בעולם כי כמש"כ וישכם אברהם בבקר, וע"כ ויריעו כל בני אלהים.

זיו הזוהר

קנ. פי' שבבקר נתעורר מדת החסד שהיא מדתו של אברהם אבינו:

עג יִדְיָךְ עֲשׂוּנִי וַיְכוּנְנֹנִי הִבִּינִי וְאַלְמֶדָה מְצֹתֶיךָ: עה יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ בִּי לְדַבְרֶךָ יַחְלֵתִי: עה יִדְעֵתִי יַחְוֵאֵם ^ל כִּי צִדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאַמוּנָה עֲנִיתָנִי: עו יְהִי נָא חֶסֶדְךָ לְנַחֲמֵנִי פְּאַמְרֶתְךָ לְעִבְרֶךָ: עו יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַתִּיחָה בִּי תוֹרַתְךָ שְׁעֵשְׂעֵי: עה יִבְשׂוּ זְרִים בִּי שֶׁקֶר עֲוֹתוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקְוֶיךָ: עט יִשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ (וידעו) וַיִּדְעֵי עֲדֹתֶיךָ: פ יְהִי לִבִּי תָמוּם בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אִבּוֹשׁ:

===== שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים =====

לחשדא

ידיך עשוני (קיט-י, עג): [שימוש תהלים לפרק קיט-י] לחשדא, התפלל אותו אחר תפלתך בשחרית.

===== זוהר תהלים =====

יְדִי אָדָם לְמַעַלָּה לְקַבֵּל אֶת תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל וְיִדְיָךְ עֲשׂוּנִי וַיְכוּנְנֹנִי וְגו' (קיט, עג): [זוהר ח"ב (דף 97 ט): זוהר תורה] יִדְיָךְ עֲשׂוּנִי וַיְכוּנְנֹנִי הִבִּינִי וְאַלְמֶדָה מְצֹתֶיךָ. אמר רבי שמעון כתוב (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם, הרי ביארנו שכל ידי אדם היינו שרפים ואופנים וחיות הקודש, כלם עם כנפים וידיים תחת כנפיהם לקבל התפלות ולקבל בעלי תשובה, ידי אדם היינו מקומות ובתים לקבל התפלות

ובקשות של האנשים, לפתוח פתחים לקבל אותן, לייחד ולקשר קשרים ולעשות רצונם, ואלו המקומות והבתים שנקראים ידי אדם העומדים לעזור לאנשים אלה הם שמות הקדושים השולטים בכל מדרגה ומדרגה קטנה ועל ידיהם נכנסין התפלות והבקשות של האנשים בכל השערים העליונים, ובכח זה שולטים התחתונים למעלה, וזהו הסוד ידיך עשוני ויכונוני, אלו הם שמות הקדושים.

זו הזוהר

קנא. כל ספירה וספירה יש לה שמות קדושים מיוחדים, כמובא בספר הקדוש שערי אורה:

פא כְּלֶתֶה לְתַשׁוּעָתְךָ נַפְשִׁי לְדַבְרְךָ יְהִלְתִּי: פב כָּלוּ עֵינַי לְאַמְרֶתְךָ לֵאמֹר
 מָתִי הִנְחַמְנִי: פג כִּי הָיִיתִי כְּנֶאֱדָר בְּקִימֹר חֶקְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: פד כִּפְּמָה יָמִי
 עָבַדְךָ מָתִי תַעֲשֶׂה כְּרֹדְפֵי מִשְׁפָּט: פה כָּרוּ לִי יָדַיִם שִׁיחֹת אֲשֶׁר לֹא
 כְּתוּרְתֶךָ: פו כָּל מִצּוֹתֶיךָ אֲמוֹנָה שֶׁכֶּךָ רָדְפוּנִי עֲזַרְנִי: פז כִּמְעַט כָּלוּנִי בְּאֶרֶץ
 וְאֲנִי לֹא עֲזַבְתִּי בְּקִנְיֹדְךָ: פח כִּחֲסֶדְךָ חִינִי וְאַשְׁמְרָה עֲדוֹת פִּיד:

===== שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים =====

לנפוח אף ימינו

כלתה (ק"ט-כ, פא): [שימוש תהלים לפרק ק"ט-כ] לנפוח האף הימני לחוש עליו 'י פעמים.

===== זוהר תהלים =====

יתוקנו טר"ף שהם הרפ"ח עה"כ כנ"ל. וזוכה לזה על ידי שמירת התורה הקדושה ושבת קודש, לכן הר"ת והס"ת של מ'טר"ף בני' עילית לחשבון הפ' פשוטה ת"ת גימ' כת"ר שב"ת, ועל ידי זה נתייחדו היחודים הק' הוי"ה אהי"ה אדנ"י העולים יב"ק, המרומו בר"ת מ'טר"ף בני' עילית שהוא מב"ע גימ' יב"ק, וזה שפירש רש"י לפיכך כרע רבץ בימי שלמה איש תחת גפנו, כי האותיות שתחת גפ"ן ר"ל הקודמות מגפ"ן הם גם כן מב"ע גימ' יב"ק וכנ"ל:

אסרי לגפן עירה (מט, יא). אפשר לומר על דרך שפרשנו (ליקוטים ד"ה המשנה הבונה) מה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים ק"ט, פד) כמה ימי עבדך, ר"ל ימי העבדות שלי הוא כמ"ה גימ' ס"ה כמנין אדנ"י, שכל העבודה שלו היה לאוקמא שכינתא מעפרא ולא לצורכו. וזה מרומו כאן דר"ת אסרי לגפן עירה הוא ק"א, מרמו על התורה הקדושה, שצריך לשנות פרקו ק"א פעמים כידוע מדברי חז"ל (חגיגה ט ע"ב), והלימוד יהיה רק לשמ"ה, לש"ם ה',

כמה ימי עבדך - שכל העבודה שלו היה לאוקמא שכינתא מעפרא ולא לצורכו

כמה ימי עבדך וגו' (ק"ט-כ, פד): [צמח צדיק פ' ויחי] גי'ר אר"יה י'הוד"ה (מט, ט). ר"ת וס"ת גימ' דר"ך, כמנין ב' פעמים יב"ק שהוא הוי"ה אהי"ה אדנ"י, לרמוז על אתערותא מתתא לעילא מיין נוקבין, ומעילא לתתא מיין דוכרין. ונרמוז זה אצל יהודה הרומז למלכות (זוה"ק ב, קד.), כי מדת המלכות היא המעוררת מיין נוקבין ליחוד אהי"ה הוי"ה, שהוא חכמה בינה, כידוע בספרי חכמי האמת (שער מאמרי רשב"י, ט' ספרא דצניעתא פ"א). - מטרף בני עילית (מט, ט).

פירש רש"י בהריגת תמר שהודה צדקה ממנו (לח, כו) לפיכך כרע רבץ בימי שלמה איש תחת גפנו (מלכים-א ה, ה) עיי"ש. יש לומר שרש"י ז"ל כיון בזה ענין גדול, כי על ידי שיהודה הודה צדקה ממנו, נולד מתמר מקור נפתח למלכות בית דוד, שממנו נולד משיח שיהיה תיקון הרפ"ח ניצוצין הידועים (עי' ליקו"ת בראשית ד"ה יש להקשות), ועה"כ הם טר"ף. וזה מטרף בני עילית, שנתעלה מחמת שעל ידי הודאתו

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

לשם ה' אחרונה כנ"ל, ועל ידי זה זוכה להעלות מדת המלכות עד מוחין עילאין, הנרמזין בולשרק'ה בני' אתונ'ו שהס"ת גימ' אהי"ה רומז לבינה (זוה"ק ג, קח ע"ב), ור"ת של בני' א'תונ'ו א"ב, רומז לחכמה עילאה הנקרא אבא (שם, רצ.).

לאוקמא שכינתא מעפרא, ולכן הס"ת של אסר'י לגפ'ן עיר'ה גימ' ס"ה כמנין אדנ"י, שיהיה רק לאוקמא שכינתא מעפרא, על דרך מה שאמרו חז"ל (יבמות יג ע"ב) כל מקום שצריך למ"ד בתחילתה הטיל לה ה' בסופה, שהלימוד בתחלה יהיה רק

פַּט לְעוֹלָם יְהוָה וְיִזְכְּרוּ אֱמֻנָתוֹ דְּבָרָךְ נֶצֶב בְּשָׁמַיִם: צ לְדָר וָדָר אֱמוּנָתְךָ בּוֹנֵנֶת אֶרֶץ
 וַתַּעֲמֵד: צא לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ חַיִּים בְּיָמֵי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ: צב לִילֵי תוֹרָתְךָ שְׁעֵשְׂעֵי אֶזְרוּ
 אֲבֹרְתֵי בְּעֵינָי: צג לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁבַּח פְּקוּדֶיךָ בְּיָמֵי חַיִּיתֵנִי: צד לָךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי
 בְּיָמֵי פְקוּדֶיךָ דָּרְשֵׁתִי: צה לִי קוֹנֵי רְשָׁעִים לְאַפְרִי עֲדֹתֶיךָ אֶתְבוֹנֵן: צו לְכָל תְּכַלֵּה
 רְאִיתִי קִץ רַחֲבָה מִצְוֹתֶיךָ מְאֹד:

===== שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים =====

לדינא

לעולם ה' (קיט-ל, פט): [שימוש תהלים לפרק קיט-ל] לדינא, התפלל אחר תפלתך במנחה ואת זכי
 בדיון.

===== זוהר תהלים =====

המְצוּנָה שְׁאֵדָם עוֹשֶׂה קְעִידָה וְרוֹדְפֵת אַחֲרָיו לְמַעְלָה
 דְּעוֹרָם לֹא אֲשַׁבַּח פְּקוּדֶיךָ וְגו' (קיט, צ):
 [זוהר ח"ג דף קיח. זוהר תורה] לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁבַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בַם חַיִּיתֵנִי. אִמְרֵי רַבִּי
 אֵלְעָזָר בּוֹא וּרְאֵה מִצּוֹת הַתּוֹרָה עֲלִיוֹנוֹת הֵן לְמַעְלָה, אִם בָּא אָדָם וַעֲשֵׂה מִצּוּה
 אַחַת, מִצּוּה זו עוֹמֵד לִפְנֵי הַקַּב"ה וּמִתְעַטֵּר לִפְנֵי, וְאוֹמֵר פְּלוֹנִי עָשָׂה
 אוֹתִי וּמִן פְּלוֹנִי אֲנִי, לִפִּי שֶׁהוּא מַעֲוֹרֵר עֲשִׂיהָ כְּזוֹ לְמַעְלָה, כַּדְּמִיּוֹן שֶׁהוּא מַעֲוֹרֵר
 עֲשִׂיית הַמִּצְוָה לְמַטָּה כְּמוֹ כֵּן נִתְעוֹרֵר לְמַעְלָה, וְעוֹשֶׂה בְּזֶה שְׁלוֹם לְמַעְלָה
 וּלְמַטָּה, כַּמֶּשֶׁכּ (יִשְׁעֵי"כ) אוֹ יַחֲזִיק בְּמַעֲוִזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה לִי
 שְׁלוֹם לִי לְמַעְלָה, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי לְמַטָּה, אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל אָדָם זֶה שֶׁעוֹשֶׂה מִצּוֹת
 הַתּוֹרָה.

קה נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי: קו נשבעתי ואקנמה לשמר משפטי צדקך:
 קו נענית עד מאד יהוה חני כדברך: קח נרכות פי רצה נא יהוה
 ומשפטיך למדני: קט נפשי בבפי תמיד ותורתך לא שכחתי: קן נתנו
 רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: קיא נחלתי עדותיך לעולם פי ששון לפי
 המה: קיב נטיתי לפי לעשות חקך לעולם עקב:

❦ — ❦ שימוש תהלים ❦ — ❦

לצאת לדרך

נר לרגלי (קיט-ג, קה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ג] התפלל בעת שתצא לדרך ותנצל מכל צרה.

❦ — ❦ זוהר תהלים ❦ — ❦

לקיים נר לרגלי דברך לדבק הכל לתורה
 נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי (קיט-ג, קה):
 [אמרי אמת תוספת מאמרים בסוף בראשית]
 (ליל ב') איתא בגמרא הרגיל בנר הויין ליה
 בנים תלמידי חכמים וברש"י דכתיב כי נר
 מצוה ותורה אור, בחנוכה יכולים להגיע
 לאור התורה כי היונים רצו להשכיחם
 תורתך ואחר כך נעשה ההיפך מזה, איש
 ישראל צריך לקשר עצמו לתורה שזה
 יהיה אצלו הרגילות, אאז"ל אמר בשם
 אאזז"ל דהרגיל בנר היינו שהולך מכל
 הרגילות וממשיך ומדבק הכל לתורה וזהו
 דכתיב נר לרגלי דברך, בברכת התורה
 מתפללים ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי
 צאצאינו כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך
 לשמה כי זה הוא כח התורה שעושה
 פירות ופירי פירות ונעשה מהכל תורה,
 כתיב חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל
 עדותיך ואיתא בכל יום ויום הייתי מחשב
 ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית
 אני הולך והיו רגלי מביאות אותי לבתי
 כנסיות ולבתי מדרשות, היינו שהכניס כח
 התורה לכל המקומות שיהיו רק על פי

התורה והיה עושה מכל המעשים תורה,
 כל העולם לא נברא אלא בכח התורה
 ולכן צריכים לעשות מכל המעשים תורה,
 איתא ומפני מה אין מצויין ת"ח לצאת
 ת"ח מבניהן וכו' שאין מברכין בתורה
 תחלה וכו' דכתיב על עזבם את תורתי וגו'
 ולא הלכו בה, הכוונה כי צריך לדבק כל
 המחשבות שיהיו רק מכח התורה ומהאי
 טעמא מברכין ברכת התורה בתחלת היום
 ואין מברכין שוב בכל שעה שלומדים כי
 אין להפסיק אפילו רגע אחד בלי תורה
 והיינו שאין מברכין בתורה תחלה דייקא
 שלא היו דבקים בתורה כל היום, היונים
 רצו להרע עוד יותר שהיה להם משהו
 חלק ושייכות לתורה כי התורה נכתבת
 יונית דכתיב יפת אלקים ליפת וישכון
 באהלי שם, ועל ידי זה היה להם שליטה
 ורצו לערב אור התורה בחכמות חיצוניות
 ורצו לעשות מהתורה חכמה חיצונית וזהו
 שאיתא שאמר המלך לחכמים כתבו לי
 את התורה בלשון יונית, אולם איתא
 למשמאילים בה סמא דמותא שעבורם
 התורה היא עוד סם המות, וכשנצחום

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

נר של חנוכה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה כי נר חנוכה מרמז לת"ח דהרגיל בנר הויין ליה בנים ת"ח ות"ח צריך שמירה ביותר כדאיתא ובתלמידי חכמים יותר מכולם, כתיב אני חכמה שכנתי ערמה ואיתא כיון שנכנסה חכמה באדם נכנסה עמו ערמומית ולכן ובתלמידי חכמים יותר מכולם, והעצה לזה לקיים נר לרגלי דברך לדבק הכל לתורה.

ישראל נעשה הדבר אצלם להיפך שיש להם כח לעשות אפילו מחיצוניות תורה ובכל מקום שיש יותר הסתר יכולים הם לברר שיש שם כח התורה, אאז"ל אמר על מימרא דר' תנחום מאי דכתיב והבור רק אין בו מים וכו' מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו שהפירוש הוא שאם אין מים שהם תורה אז נעשה נחשים ועקרבים, וזה הסמיכות למימרא הקודמת דר' תנחום

קִיט סַעֲפִים שְׁנֵאתִי וְתוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: קִיד סְתָרֵי וּמַגְנֵי אֶתָּה לְדַבְרְךָ יַחֲלֵתִי:
 קטו סוֹרוּ מִמְּנֵי מְרַעִים וְאַצְרָה מִצֹּת אֱלֹהֵי ^{תַּחַת בְּעַל הַיְּבוֹת}: קטז סִמְכֵנִי כְּאִמְרַתְךָ וְאַחִיחַ
 וְאֵל תְּבִישְׁנִי מִשִּׁבְרֵי: קיז סַעֲרֵנִי וְאַיִשְׁעָה וְאַיִשְׁעָה בְּחֶקֶךָ תָּמִיד: קיח סְלִית פֶּל
 שׁוֹגִים מִחֶקֶךָ פִּי שֶׁקֶר תִּרְמִיתֶם: קיט סָגִים הַשֶּׁפֶת כָּל רִשְׁעֵי אָרֶץ לָכֵן אֶהְבֵּתִי
 עֲדַתְךָ: קכ סָמַר מִפְּחָדְךָ בְּשָׂרֵי וּמִמְשַׁפְּטֵיךָ יִרְאֵתִי:

— ❦ — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים — ❦ —

לבקש צרכך

סַעֲפִים (קיט-ס, קיג): [שימוש תהלים לפרק קיט-ס] בעת שיש לך כלום בקשה התפלל זה ואחר בקש.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אינם עושיין אלא מיראה. אני איני כן, אלא מאהבה של תורה אני עושה אותה. וכן הוא אומר, מה אהבתי וגו'. ובשביל שאהבתי אותה אל תניחני, אלא, סתרי ומגני אתה. דבר אחר סתרי ומגני אתה וגו'. לאיזה דבר, שאמרת לאברהם, (בראשית טו, א) אל תירא אברם אנכי מגן לך וגו'. וכן הוא אומר (שמואל ב כב, לו) ותתן לי מגן ישעך. ולא לעצמי, אלא לכל מי שבוטח בך. וכן הוא אומר, (שם, לא) מגן הוא לכל החוסים בו. לכך נאמר, סתרי ומגני אתה וגו'. סורו ממני מרעים וגו'. זה דואג ואחיתופל, שהיה אומר להם, מה אתם דוחפים לי הניחו לי שעה אחת שאשב ואעסוק בתורה. וכן הוא אומר לשאול, (שמואל א כו, יט) ועתה ישמע נא אדוני את דברי עבדך וגו' כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים. וכי אלהים אחרים היא עובד, אלא אמר דוד, בשביל שרדפוני ואיני עוסק בתורה כאלו אלהים אחרים אני עובד. לכך נאמר, סורו ממני מרעים וגו'. סמכני כאמרתך וגו'. באיזו אמירה,

עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים **סַעֲפִים שְׁנֵאתִי** (קיט-ס, קיג): [מדרש תהלים] סַעֲפִים שְׁנֵאתִי. אמר שלמה (משלי ח, יג) יראת ה' שנאת רע. כך הקב"ה שונא למי שהוא שונא דרך החיים והולך דרך הרע. א"ל דוד, כל מה שאתה שונא אני שונא. לכך נאמר, סַעֲפִים וּגְו'. ומהו סַעֲפִים, כל מי שפורש מדרכיו של הקב"ה. וכן הוא אומר, (יחזקאל לא, ו) בסעפותיו קננו כל עוף השמים. רוצה לומר, סַעֲפִים. וכן אליהו אמר, (מלכים א יח, כא) עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים. אמר, לא תאחזו החבל בשתי ראשים, בחרו לכם היום למי תעבדון וגו'. סַעֲפִים שְׁנֵאתִי, אלו הם בני אדם שמחשבין יראת אלהים מתוך ייסוריהן ולא מאהבה, וגם מי שפורש מדרכי האלהים והולך בדרכי בני אדם. אמר דוד, לא עשיתי אני אותם לא באונס ולא ביראה אלא באהבה, שנאמר, ותורתך אהבתי. שנאתי מה שנאת, אהבתי מה שאהבת. בשר ודם פורש כתב גזרתו והכל עושיין אותם, אף על פי שעושיין אותם

זוהר תהלים

אותה, וחלפת אותו. בא אחיתופל מעלה פנים ולמד את התורה ולא קיימה, וחלפת אותו. למה היו דומין דואג ואחיתופל, לבית מלא תבן לאחר ימים פנה בעל הבית וטחו בטיט, אף על פי שטחו בטיט חורין מלאים תבן, נפל הטיט התחיל התבן יוצא מן החורין. כך היו גם אלו, באו ולמדו כל דקדוקי תורה ולבבם מלא הוללות. לכך נאמר, סלית כל שוגים מחקיך. כי שקר תרמיתם. מהו כי שקר תרמיתם, כשבאו ולמדו את התורה, בשקר וברמיות למדוה. לכך נאמר, כי שקר תרמיתם. סיגים השבת כל רשעי ארץ. מהו, סיגים השבת. האשכול הזה, כל זמן שיש בו ענבים הוא נתון ביד אדם. אכל הענבים עושה סוגים, והנשאר משליכו לארץ. כך אלו. הכל סג יחדו נאלחו. לכך נאמר, סיגים השבת וגו'. סמר מפחדך בשרי. מפחד של גיהנם. וכן הוא אומר, (ישעיה לג, יד) פחדו בציון חטאים. אמר לו הקב"ה, פחדת, אשריך. שנאמר (משלי כח, יד) אשרי אדם מפחד תמיד:

כשם שאמרת, (תהלים קמה, יד) סומך ה' לכל הנופלים. וכן הוא אומר, (שם לו, כד) כי יפול לא יטל כי ה' סומך ידו. אמרתי שאתה סומך, סמכני כאמרתך וגו'. שברתי שאעשה את התורה תן לי חיים ואני עושה את התורה ואיני מתבייש. סעדני ואושעה וגו'. כך אמר דוד, יסעדני שיהא בי כח לעמוד בייסורין שאתה מביא עלי, בשביל שתושיעני. הלכתי לשנות פרק א' ולא היה בי כח, סעדני. אם אבוא לידי מצוה ולא הייתי יכול לעשותה, סעדני ואושעה. וכן הוא אומר, (תהלים יח, לו) וימינך תסעדני. מכאן אתה למד, שאין הקב"ה מושיע לישראל אלא על שעוסקים בתורה. לכך נאמר, סעדני ואושעה.

כשבאו ולמדו את התורה, בשקר וברמיות למדוה. לכך נאמר, כי שקר תרמיתם.

סלית כל שוגים מחקיך וגו' (ק"ט-ס, ק"ח) מהו סלית כל שוגים, החוטאים, בא דואג ולמד את התורה ולא עשה

—= זוהר תהלים =—

יִלְדֶּךָ תְּשִׂי. וְאִז כְּתוּב, וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם
 עֹמְדִים עָלָיו. וְעַל זֶה עֵת לַעֲשׂוֹת לָהּ.
 אוֹתָם (בְּנֵי הָעוֹלָם) הַצְּדִיקִים שֶׁנִּשְׁאַרְוּ, יֵשׁ
 לָהֶם לְשִׁנֵּס מְתָנִים וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים
 כְּשֵׁרִים, כְּדֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתְחַזֵּק
 בָּהֶם בְּצַדִּיקִים וּבִמְחִנּוֹת וּבִהְמוֹנִים שְׁלוֹ.
 מָה הַטֵּעַם? מִשׁוֹם שֶׁהִפְרוּ תוֹרַתְךָ, וְלֹא
 מִשְׁתַּדְּלִים בָּהּ בְּנֵי הָעוֹלָם כְּרְאוּי.

קבט פְּלֹאוֹת עֲדוֹתֶיךָ עַל בֵּן נִצְרָתָם נִפְשֵׁי: קל פִּתַח דְּבָרֶיךָ יָאִיר מִבֵּין פְּתָיִים:
 קלא פִּי פְּעַרְתִּי וְאַשְׁאֶפֶה בִּי לְמַצּוֹתֶיךָ יֹאכְבְּתִי: קלב פִּנְה אֵלַי וְחַנְנִי כַּמְשַׁפֵּט
 לְאַהֲבֵי שְׁמֶךָ: קלג פְּעָמֵי הֶבֶן בְּאַמְרֹתֶךָ וְאַל תִּשְׁלַט בִּי כָּל אֲנֹן: קלד פְּדַנִּי מֵעֶשֶׂק
 אָדָם וְאַשְׁמְרֵה פִּקּוּדֶיךָ: קלה פְּנִיךָ הָאֵר בְּעַבְדְּךָ וְלִמְדֵנִי אֶת חֻקֶּיךָ: קלו פִּלְגֵי
 מִים יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמְרוּ תוֹרָתֶךָ:

===== שִׁימוּשׁ תְּהִלִּים =====

לנפוח אף שמאלי

פלאות (קיט-פ, קכט): [שימוש תהלים לפרק קיט-פ] לנפוח האף השמאלי לחוש על שמן ומשחחו.

===== זוהר תהלים =====

כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם
 מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנַי ה' תִּטְהָרוּ
 פִּלְגֵי מִים יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמְרוּ תוֹרָתֶךָ
 (קיט-פ, קלו): [זוהר זוהר חדש פ' כי תצא]
 וּבְכַתְּהָ אֶת אָבִיהָ וְאֶת אִמָּהּ יֵרַח יָמִים - זְהוּ
 חֲדָשׁ אֱלוֹל, שָׁבוּ עֲלֶיהָ מִשָּׁה לְהָר לְבַקֵּשׁ
 רַחֲמִים לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁימַחֵל
 לְיִשְׂרָאֵל עַל (חטא) הָעֵגֶל. וּמִשׁוֹם זֶה,
 וּבְכַתְּהָ אֶת אָבִיהָ וְאֶת אִמָּהּ יֵרַח יָמִים,
 מִשׁוֹם שִׁגְלָה אֶת עֲרוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 וְעֲרוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא יח) עֲרוֹת
 אָבִיךָ וְעֲרוֹת אִמֶּךָ לֹא תִגְלֶה. וְעַל זֶה אָמַר
 (תהלים קיט) פִּלְגֵי מִים יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא
 שְׁמְרוּ תוֹרָתֶךָ. וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל רַחוּקִים
 מִהַמְּלֶךְ כָּל הַזְּמַן הַהוּא, עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים
 שְׂיִרְדַּ מִשָּׁה מִהֶהָר, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִית
 כָּל הַיּוֹם הַהוּא. וְאֵז נִדְבַק הַמְּלֶךְ בְּגִבְרִיהָ,

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כא) וְאַחַר כֵּן תָּבוֹא אֵלֶיךָ
 וּבַעֲלֹתָהּ וְהִיְתָה לָּךְ לְאַשָּׁה. וְכִרְתּוּ בְרִית
 עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יַעֲבֹדוּ עוֹד
 עֲבוּדָה זָרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות לד) הִנֵּה
 אָנֹכִי כוֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמְּךָ וְגו'. וְכַתּוּב
 שָׁם (שם) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ. וְעַל
 זֶה, וּמְכַר לֹא תִמְכְּרֶנָּה בְּכֶסֶף, אֵל תִּשְׁקַר
 בְּנִשְׁמֹתֶךָ בְּשִׁבִיל אֱלֹהֵי כֶסֶף, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (שמות כ) לֹא תַעֲשׂוּן אֵתִי אֱלֹהֵי כֶסֶף וְאֱלֹהֵי
 זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם. אֲשֶׁרֵי הֵם יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָזַר עֲלֵיהֶם תַּעֲנִית
 בַּיּוֹם הַזֶּה, שֶׁכַּתּוּב (ויקרא כג) כִּי כָּל הַנֶּפֶשׁ
 אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָהּ
 מֵעַמִּיהָ. כְּדִי שִׁיתְּכַפְּרוּ לָכֶם כָּל חַטָּאֵיהֶם.
 שֶׁכַּתּוּב (שם טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם
 לְטַהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנַי ה'
 תִּטְהָרוּ. עַד כְּאֵן.

קלו צדיק אתה יהוה וישר משפטיך: קלה צוית צדק עדתיה ואמונה מאד: קלט צמתתני קנאתי כי שכחו דבריך צרי: קמ צרופה אמרתך מאד ועברך אהבה: קמא צעיר אנכי ונבזה פקדיך לא שכחתי: קמב צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: קמג צר ומצוק מצאוני מצותך שעשעי: קמד צדק עדותיה לעולם הבינני ואחיה:

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

להשמיד השונאים

צדיק אתה ה' וישר משפטיך (קיט-צ, קלו): [שימוש תהלים החדש לפרק קיט-צ] פסוק - צדיק אתה ה' וגו', - א. טוב מאוד לנצח במשפט, יאמר אותו כמה פעמים קודם המשפט ויצדיק עליו את הדין וינצח בדינו. - ב. כתוב לומר אותו כ"ד פעמים לפני הדין. - ג. כל הרוצה לומר או להוציא דבר שהאמת איתו, יאמר י"ב פעמים כל אות צ.

— זוהר תהלים —

שְׁלֹשָׁה הֵם שְׁנִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּשַׁעַת תְּפִלַּת מְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת שְׁאֵז עַת רְצוֹן נִמְצְאָת

צִדְקַתְּךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְגו' (קיט, קמב): [זוהר ח"ב (דף 9 קנו.) זוהר תורה] צִדְקַתְּךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת. לַמְדַּנּוּ שְׁלֹשָׁה הֵם שְׁנִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּשַׁעַת תְּפִלַּת מְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת שְׁאֵז עַת רְצוֹן נִמְצְאָת, אַחַד מִשֵּׁה נִבְיָא הַנְּאֻמָּן הַעֲלִיּוֹן, וְאַחַד יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאַחַד דוֹד הַמֶּלֶךְ, לְפִיכֵךְ אֲנִי אוֹמְרִים ג' פְּסוּקִים שֶׁל צְדוּק הַדִּין

במנחה של שבת, אחד הוא של יוסף הצדיק לראשונה, וזהו צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה וגו', זה יוסף שהוא בלבדו כהררי אל ככל הרים העליונים וזהו שכתוב וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדולות וגו', לפי שהוא נושא לכל הצדדים ימין ושמאל ואחד הוא דוד המלך, וזהו שכתוב צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת, לעולם זה דוד המלך.

— זיו הזוהר —

קנג. כי כל הרים העליונים שהן הספירות העליונות משפיעות בספירת יסוד צדיק והוא מקבל מכלן השפע להעבירו להמלכות: קנד. כי משה שרשו הוא התפארת שהוא הכולל של הימין והשמאל של חסד ושל גבורה: קנה. כי דוד מלך ישראל חי וקיים:

קמה קראתי בכל לב עיני יהוה **הַתְּהוֹמָה** חֲתוּמָה אֶצְרָה: קמו קראתיך הושיעני
 ואשמרה עדתיך: קמו קדמתי בנשף ואשועה (לדברך) לדברך יחלתי:
 קמה קדמו עיני אשמרות לשית באמרתך: קמט קולי שמעה בחסדך יהוה
הַתְּהוֹמָה כְּמִשְׁפֵּטַי חַיִּי: קג קרבו רדפי ומה מתורתך רחקו: קנא קרוב אתה
 יהוה **הַתְּהוֹמָה** וְכָל מַצּוֹתֶיךָ אֱמַת: קנג קדם ידעתי מעדותיך פי לעולם יסדתם:

===== שימוש תהלים =====

לחשישת רגל שמאלית

קראתי (קיט-ק, קמה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ק] לחשישת רגל שמאל, לחוש על שמן וורד
 ומשחהו.

===== זוהר תהלים =====

להעשיר את ישראל ולהמשיך עליהם
 השפעה צריך להצפין הדבר מן הקטרוג.
 וזהו מצפון זהב יאתה על ידי שיצפין יבא
 זהב היינו השפעות, וזהו קדם רוצה לומר
 על ידי מזרח האור ידעתי מעדותיך פירוש
 אוכל לדעת השני דברים הנקראים עדות
 דהיינו מגורה היה בדרום ושולחן בצפון
 ונאמר בשניהם עדות וזהו ידעתי מעדותיך
 שאוכל להשיג החכמה כדי להשפיע כי
 לעולם יסדתם פירוש שכל זה יסדת
 בשביל העולם כדי להשפיע להם.

טעמו וראו כי טוב ד'. ויש לפרש דהנה
 האדם אין רשאי להנות מהעולם
 הזה הן אכילה ושתיה, והן הראיה שאדם
 רואה בעיניו שהם עיקר החמדה כדרך
 שאמרו עין רואה ולב חומד ואם כן צריך
 האדם שכל ראיותיו לא יהיה כי אם בדבר
 ד' וברוממותו לבחון בנפלאותיו ומובן
 ממילא טעמו פירוש כל מה שתטעמו
 בפה היא אכילה ושתיה וראו וכל מה
 שתראו זה לא יהיה הכל כי אם להבין כי
 טוב ד' להכיר טובתו וגדולתו יתברך.

שיפנה עצמו. לסביבות ישראל להשפיע
 להם די צרכיהם

קדם ידעתי מעדותיך כי לעולם יסדתם
 (קיט-ק, קנג): [נועם אלימלך, ליקוטי
 שושנה] בהקדים לפרש על דרך הרמז,
 כיצד עלה בכבש פירוש כיצד עולה
 ממדריגה למדרגה ומפרש פנה לסובב
 פירוש שיפנה עצמו. לסביבות ישראל
 להשפיע להם די צרכיהם דרומית רוצה
 לומר הרוצה לבא אל החכמה כמו הרוצה
 להחכים ידרים מזרחית פירוש מיד בקומו
 בבוקר לא יפנה רק אל התורה שמזה יבא
 לו שיזריח אור גדול וזהו השמש יצא על
 הארץ פירוש כשיבא הבהירות על הארץ
 הוא הגוף על ידי עסק התורה ולוט בא
 צוערה רוצה לומר יצר הרע הנקרא לוט
 בא צוערה מלשון מצער שנעשה מצער
 וקטן, מזרחית צפונית פירוש, עם האור
 הזה יכול להשפיע השפעות וטובות
 גדולות שצריך לזה הצפנה והטמנה
 גדולה שלא יבין המקטרג ע"ד שפרשתי
 הרוצה להעשיר יצפין פירוש מי שרוצה